

עפ"ג (מרכז) 33905-06-24 - חיים אברג'יל נ' מדינת ישראל

עפ"ג (מרכז) 33905-06-24 - חיים אברג'יל נ' מדינת ישראל מחוזי מרכז

עפ"ג (מרכז) 33905-06-24

חיים אברג'יל

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

[03.11.2024]

כבוד השופטת הבכירה, ברנט-אב"ד

כבוד השופט בורנשטין

כבוד השופט מיכלס

פסק דין

רקע ועובדות כתב האישום

1. ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בראשון לציון (השופטת הבכירה ט' אוסטפלד נאוי) מיום 12.5.2024 שניתנה בת"פ 32739-10-20 ובשלושה תיקים נוספים, בגדרם הורשע המערער על יסוד הודאתו, לאחר שמיעת חלק מהראיות, בעבירות הבאות:

בת"פ 32739-10-20: איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק); ניסיון תקיפה סתם, לפי סעיף 379 יחד עם סעיף 25 לחוק; היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק.

בת"פ 66107-07-20: איומים, לפי סעיף 192 לחוק.

בת"פ 62353-11-20: איומים, לפי סעיף 192 לחוק; היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק; תקיפת שוטר כדי להכשילו (3 עבירות), לפי סעיף 1274(1) לחוק; תקיפת עובד ציבור (3 עבירות), לפי 382א(א) לחוק; ניסיון תקיפת עובד ציבור, לפי סעיף 382א(א) יחד עם סעיף 25 לחוק.

בת"פ 14458-04-21: איומים, לפי סעיף 192 לחוק.

2. בגין כלל העבירות נגזרו על המערער העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 12 חודשים.

ב. מאסר למשך 6 חודשים אותו לא יישא המערער אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום מתן גזר הדין על כל עבירת אלימות או עבירה בה הורשע.

ג. קנס בסך ₪ 1,200 או 30 ימי מאסר תמורתו.

ד. פיצוי בסך ₪ 500 לכל אחד מארבעה מתלוננים בשניים מהתיקים.

הערעור מופנה כנגד רכיב עונש המאסר בפועל.

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן בת"פ 32739-10-20, ביום 25.5.2020 התקשר המערער לאגף רישוי עסקים בעיריית ראשון לציון ואיים על עובדת האגף כי יבוא לעירייה "לעשות בלגן", יביא קרש, יכה בראש את מנהל האגף (להלן: המתלונן) וירביץ. כן שוחח המערער עם המתלונן בטלפון, ואיים שיגיע לעירייה כדי "לטפל בהם". בעקבות כך, הגיעו שוטרים לבית המערער על מנת לעכבו. המערער התנגד לעיכוב, נעצר, ולאחר שהוכנס לניידת המשטרה, החל להתפרע ואגב כך גרם לניידת נזק בשווי של ₪ 455. בתחנת המשטרה ניסה המערער לנגוח פעמיים בשוטר.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן בת"פ 66107-07-20, ביום 23.4.2020 נכנס המערער לתחנת משטרת ראשון לציון וצעק שהוא מעוניין להיפגש עם מפקד התחנה או עם קצין אחראי. משהוסבר למערער על ידי אחד השוטרים שעליו להמתין לתורו בחוץ נוכח הגבלות נגיף הקורונה, סירב והמשיך להתלהם ולצעוק. השוטר שב והסביר למערער שעליו להמתין בחוץ, תוך שנגע בזרועו, אז הרים המערער את ידו כלפי מעלה, אגרף אותה ואמר לשוטר "אני אתן לך עכשיו אחד".

על פי עובדות כתב האישום המתוקן בת"פ 62353-11-20, ביום 16.11.2020 קיים ראש עיריית ראשון לציון סיור בשכונת רמת אליהו בעיר ביחד עם צוותו. במהלך הסיור, בשעה 11:00 לערך, הגיע ראש העיר לדוכן לממכר פלאפל שבבעלות המערער, פגש במערער ושוחח עמו, לבקשתו, על דוחות שקיבל בגין פתיחת הדוכן בניגוד לתקנות נגיף הקורונה. ראש העיר הציע למערער לשלוח אליו את הדוחות כדי שינסה לסייע לו. בתגובה, התקרב המערער לפניו של ראש העיר ואמר לו "אתה פגעת בילדים שלי, אני אפגע בילדים שלך, אני יודע ואמצא איפה הילדים שלך, אני בחרתי בך, אני אדע כמו שהרמתי אותך ככה אני אוריד אותך", ודחף בשתי ידיו קלות את ראש העיר בחזהו. בהמשך לכך, אמר ראש העיר למערער שהוא סיים עמו את השיחה, ראש העיר הורחק על ידי אחר מצוותו בעוד שהמשנה לראש העיר, אסף דעבול, (להלן: אסף), הרחיק את המערער.

המערער דחף את אסף, שנפל, התקדם אל עבר ראש העיר בעודו משתולל, הניף ידיו הקפוצות לאגרופים באוויר ובעט ברגליו לכיוונו. אחרים מצוות ראש העיר ניסו למנוע מהמערער לתקוף את ראש העיר, ובנסיבות אלו פגע בידה של הגב' יוכבד אילן, מנהלת אגף בעירייה. בהמשך, רץ המערער אל עבר ראש העיר, בעודו מניף ידו באוויר ואמר "אני אזיין אותך". האחרים תפסו את המערער והרחיקו את ראש העיר שהוכנס לניידת פיקוח עירוני ועזב את המקום. בהמשך, הגיע למקום שוטר שפגש במערער וניסה להרגיעו, אולם המערער המשיך להשתולל ודחף את השוטר מספר פעמים. בהמשך רץ המערער לעבר השוטר כשידו מאוגרפת, אמר לו "אל תתעסק איתי" וברח לעבר המרכז המסחרי הסמוך למקום. המערער הסתתר בתוך פיר גשם מגודר וסירב לצאת חרף בקשות השוטרים, עד שלבסוף נכנס שוטר אל הפיר ועצר את המערער. נוכח סירובו של המערער לקום וללכת, השוטרים הרימוהו והובילוהו לניידת המשטרה בעודו מתנגד ודוחף רגליו לכל עבר. שוטר הכניס את המערער לניידת, אך זה יצא דרך הדלת השנייה כשהוא בועט ברגליו בשוטרים, עד שנפל לרצפה סמוך לניידת. כתוצאה ממעשיו ניזוקה דלת הניידת.

כאשר הכניסו השוטרים את המערער בשנית לניידת, הכה המערער בראשו של אחד השוטרים באמצעות ידיו האזוקות, עד שהשוטר תפס בצווארו של המערער והשכיבו בתוך הניידת. המערער לא חדל מהתנהגותו האלימה, בעט, דחף והכה את השוטרים עד שאלו נאלצו לשלוף את מכשיר הטייזר ולהזהיר את המערער שיאלצו להשתמש בו אם לא יחדל ממעשיו, אולם מיד לאחר מכן הכה המערער בפניו של השוטר אוריון, שבתגובה הצמיד את המכשיר למערער והפעיל אותו. בהמשך, הצליח המערער לקחת לידיו את מכשיר הטייזר, כיוון אותו לעבר השוטרים, לחץ על ההדק וסירב להשיבו. השוטרים הצליחו לחלץ את המכשיר מידיו של המערער רק לאחר מאבק, במהלכו נאלצו לרסס לעברו גז פלפל ולהשתמש במכשיר טייזר אחר כנגדו. אז, נרגע המערער, הוכנס לניידת המשטרה ונלקח לתחנת המשטרה.

בהמשך, לאחר שהובא לבית החולים אסף הרופא לבקשתו, סירב המערער לקבל טיפול תוך שצעק וסירב להתלבש. לאור האמור, הגיעו שוטרים לבית החולים כדי להחזיר את המערער לתחנת המשטרה. המערער הוריד את מכנסיו וסירב לקום מהמיטה, השתולל, הזיז רגליו לכל עבר ונשך בחזהו של שוטר. מיד ובסמוך, נאזק המערער והובל לניידת תוך שבעט ואמר לשוטר "אני אטפל בך".

על פי עובדות כתב האישום המתוקן בת"פ 14458-04-21, ביום 6.4.20 הגיע שוטר לדוכן הפלאפל שבבעלות המערער, שהיה פתוח באותה עת בניגוד לתקנות שעת חירום (נגיף קורונה חדש - הגבלת פעילות) התש"ף - 2020. השוטר מסר למערער הודעת תשלום קנס ובתגובה השתולל המערער וצעק "נמאס לי מכם", איים על השוטר ועל רכוש המשטרה בכך שצעק "אני אזיין אתכם אני אשבור לך קטנוע", עד שאנשים שנכחו במקום תפסו אותו כדי למנוע ממנו מלהתקרב לעבר השוטר. בהמשך, לאחר שהובא לתחנת המשטרה, עת יצא המערער מהניידת, אמר לשוטר שהוא אמור להיות בבידוד ואגב כך נשף בפניו של השוטר.

תמצית גזר הדין

4. בגזר הדין התייחס בית משפט קמא לתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינו של המערער מהימים 5.7.2021 ו-16.10.2023 ו-2.1.2024. בתסקיר הראשון נבחנה האפשרות לשלב את המערער בבית משפט קהילתי. שירות המבחן התרשם שהמערער סובל מקשיים ביחסים בין אישיים, לצד דפוסים אימפולסיביים ואלימות; מצבו הכלכלי דחוק; קיים סיכון להישנות ביצוע עבירות בעתיד. כן נמצא שהמערער יוכל להיתרם מהשתלבות בבית המשפט הקהילתי. המערער הביע נכונות לכך, אולם בסופו של דבר לא שולב בבית משפט קהילתי מהטעם שנגזר עליו במסגרת תיק אחר עונש של 9 חודשי מאסר בעבודות שירות.

בתסקיר המשלים תוארה התנהגות אלימה, חריגה ובלתי מווסתת, חוזרת ונשנית, מצד המערער כלפי קציני המבחן. בין היתר דווח שהמערער הגיע למשרדי שירות המבחן על דעת עצמו ואיים לפגוע בקצינת המבחן עד כי נדרשה התערבות אנשי אבטחה. משלא עלה בידם של המאבטחים לרסן את המערער, הוזעקה ניידת משטרה למקום. בנסיבות אלו, לא בוצע אבחון של המערער ושירות המבחן ביקש שלא להפנותו אליו פעם נוספת.

על אף האמור, נעתר בית משפט קמא לבקשת המערער בשלב הטעונוים לעונש ובכל זאת הפנה אותו פעם נוספת לשירות המבחן על מנת שתיבחן התאמתו לבית המשפט הקהילתי, זאת לאחר שהזהיר את המערער להתנהג כנדרש. בתסקיר מיום 2.1.2024 מסר שירות המבחן שנוכח ההיכרות עם המערער, קיים ספק ממשי אשר ליכולתו לשתף פעולה בתכנית בית המשפט הקהילתי הדורשת שיתוף פעולה מלא, עמידה מול סמכות, יכולת וויסות ועמידה רצופה במשימות לאורך זמן. עוד נמסר שלא קיימת תכנית במסגרת בית משפט קהילתי במקום מגוריו של המערער, ומכאן שאין מקום לבחון התאמתו לתכנית שכזו.

בית משפט קמא עמד על טיעוני הצדדים לעונש ועל דברו האחרון של המערער אשר טען שרשויות המדינה לא עזרו לו וכי הגיע לשירות המבחן על מנת לבקש סיוע; כי פנה לעזרת ראש העיר נוכח קנסות גבוהים שקיבל ומצוקה כלכלית בעטיה נאלץ להוציא את ילדיו ממסגרות החינוך; המערער המשיך וטען שהמשטרה גרמה לנזק לדוכן שבבעלותו ותלה את התפרצויותיו בטיפול התרופתי פסיכיאטרי שהוא נוטל, כפי שעולה ממסמכים שהגיש (נ/1). המערער ביקש להשתלב בטיפול לשליטה בכעסים במסגרת שירות המבחן.

בית משפט קמא עמד על הערכים המוגנים שנפגעו, ובהם שמירה על שלטון החוק, אכיפת הסדר הציבורי והזכות לשלמות הגוף והנפש, וכן שמירה על שלוות נפשם, ביטחונם וחירות פעולתם של המתלוננים בעבירות האיומים, וקבע שמידת הפגיעה בהם היא ברף נמוך-בינוני.

נקבע שמעשי האלימות שנעברו במסגרת ת"פ 62353-11-20 אינם מן החמורים, אולם לא ניתן להקל ראש בפרץ האלימות שהתלקח בפתאומיות ופגע בכל מי שנקרה בדרכו של המערער - שוטרים וראש העיר עצמו. צוין שניסיונות להרגיע את המערער לא צלחו עד כי נדרשה מעורבותם של מספר שוטרים כדי לרסנו. אשר לעבירות האיומים שביצע המערער, נקבע שתוכנם בוטה ומלמד על חוסר מורא מפני גורמי אכיפת החוק ורשויות השלטון הציבורי.

בית משפט קמא ציין שמנעד הענישה בעבירות איומים ואלימות דומות הוא רחב ומשתנה בהתאם לנסיבות. לאחר שסקר את מדיניות הענישה במקרים בעלי נסיבות דומות, ולאחר שמצא שאין מדובר במסכת אירועים אחת ולא מתקיים בענייננו מבחן הקשר הענייני ההדוק בהתאם לע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל 29.10.2014, קבע, לכל אחד מהתיקים, מתחם עונש הולם כמפורט להלן:

א. ת"פ 32739-10-20 (עבירות איומים, ניסיון לתקיפה סתם והיזק לרכוש במזיד), מתחם הנע בין 6 חודשי מאסר ועד לשנת מאסר, לצד ענישה נלווית;

ב. ת"פ 66107-07-20 (עבירת איומים כנגד שוטר), מתחם ענישה הנע בין חודשי מאסר ספורים שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית;

ג. ת"פ 62353-11-20 (עבירות איומים כנגד ראש העיר וכנגד שוטרים, היזק לרכוש במזיד, תקיפת שוטר כדי להכשילו (3 עבירות), תקיפת עובד ציבור (3 עבירות), ניסיון תקיפת עובד ציבור), מתחם ענישה הנע בין 8 חודשי מאסר לבין 18 חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית;

ד. ת"פ 14458-04-21 (עבירת איומים כנגד שוטר) מתחם ענישה בין מספר חודשי מאסר ועד לשנת מאסר, לצד ענישה נלווית;

בעת קביעת העונש בתוך מתחמי הענישה נשקלו הנסיבות הבאות: הודאת המערער, נטילת האחריות והבעת החרטה; נסיבות חייו המורכבות כעולה מטיעוני ההגנה ומצוקתו הכלכלית. מנגד, נשקלה העובדה שהעבירות בוצעו בעוד המערער ניהל תיק אחר בגין עבירות דומות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, הפרעה לשוטר, איומים והחזקת סכין שלא כדין, במסגרתו נדון לעונש של 9 חודשי מאסר בעבודות שירות. כן נשקלה התנהלות המערער מול שירות המבחן ובקשתם שלא להפנותו אליהם פעם נוספת, וניתן משקל לקיומו של סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד, לצד העובדה שלא נפתחו למערער תיקים חדשים מאז ביצוע העבירות מושא גזר הדין.

באיוון הכולל נמצא להשית על המערער עונש כולל ולמקמו "בשליש התחתון של מתחמי הענישה שנקבעו, אך לא בתחתיתם".

תמצית נימוקי הערעור וטיעוני הצדדים

5. לגישת המערער, על אף הפרשי הזמנים בין האירועים השונים, שגה בית משפט קמא בכך שקבע מתחם ענישה נפרד לכל אחד מכתבי האישום, תחת ראיית כלל כתבי האישום כמסכת אחת שנבעה כולה מההשפעות הכלכליות והרגשיות הקשות של מגפת הקורונה על המערער, אשר הביאוהו לבצע את המעשים בהם הורשע. בהקשר זה נטען שבשל המגפה נסגר דוכן הפלאפל של המערער, נגדע מטה לחמו, והוא נקלע למצוקה כלכלית. המערער הלן אף על מתחמי הענישה המחמירים שנקבעו בגזר הדין, כאשר לגישתו היה מקום לקבוע מתחמי ענישה המתחילים בענישה צופה פני עתיד, והגיש פסיקה מטעמו התומכת בעמדה זו. בפרט השיג המערער על מתחם הענישה שנקבע בקשר לאירוע עם ראש העיר, בהינתן שהמעשים הפיזיים התמצו בדחיפות בלבד, מבלי שנגרמו חבלות למאן דהוא. נטען שגם בית משפט קמא קבע שמדובר במעשים אשר "כשלעצמם אינם מן החמורים", ולמרות זאת החמיר עם המערער יתר על המידה.

עוד נטען שבניגוד לאמור בגזר הדין, לא נשקף מהמערער סיכון להישנות התנהגות פורעת חוק, שכן לא נפתחו נגדו תיקים חדשים ממועד ביצוע העבירות, למעלה משלוש וחצי שנים, ללמדנו שאין מדובר בעבריו מועד אלא במי שנסיבות כלכליות הביאו אותו לבצע עבירות.

לטענת ב"כ המערער, שגה בית משפט קמא משהתעלם מקריאת המערער לעזרה, לא נתן משקל לכך שמלכתחילה נמצא המערער מתאים להשתלב בבית המשפט הקהילתי, אולם לא שולב בו בסופו של יום אך מהטעם שנגזרו עליו עבודות שירות בתיק אחר. בנסיבות אלו, כאשר האפיק הטיפולי הוא המתאים למערער, לא היה מקום להשית עליו עונש מאסר מאחורי סורג ובריה, דבר אשר יוביל לקריסת חיי המערער ומשפחתו.

עוד הפנה ב"כ המערער למצבו הרפואי של המערער, הסובל מחרדה, הפרעת הסתגלות ודיכאון המצריכים נטילת תרופות. בנסיבות אלו הפנה הסנגור את המערער למרכז "התחלה חדשה" ולאחר שנמצא מתאים על ידם לטיפול, החל בטיפול שבועי למניעת אלימות, התמודדות עם מצבי לחץ ומצוקה ופתרון אדפטיבי של סכסוכים. מחוות דעת שהוגשה מטעם המרכז לב"כ המערער, לבקשתו, עולה שהמערער אינו בעל קווי אישיות אנטיסוציאליים, אלא אדם שחווה ילדות מורכבת ועל אף קשיים שחווה במהלך חייו, שירת שירות צבאי מלא ומקיים אורח חיים נורמטיבי, בעל משפחה עם ארבעה ילדים ובהם ילד בעל צרכים מיוחדים. המערער מקיים חיי זוגיות יציבים וכל חייו עבד קשה למחייתו ולמען משפחתו, בעבר כמכונאי וכיום בשיפוצים.

לדעת עורכת חוות הדעת, בבסיס העבירות שביצע המערער ובבסיס התנהלותו מול שירות המבחן עומדים הקשיים שחווה לצד היעדר עזרה חיצונית מגורמי הרווחה, נטייתו שלא לבטא את רגשותיו ושימושו ב"מנגנוני הגנה בלתי בשלים מדרג נמוך (כגון הכחשה ופיצול)". צוין שלמרבה הצער התנהלותו זו מקשה על הזולת לחוש אמפתיה כלפיו ומעוררת אנטגוניזם.

עוד נטען ששגה בית משפט קמא בכך שלא נתן משקל ראוי לעובדה שבעת ביצוע העבירות בגינן נענש בגזר הדין היה המערער נטול עבר פלילי, שכן ההרשעה בגינה ריצה עונש של 9 חודשי מאסר בעבודות שירות היא מאוחרת למועד ביצוע העבירות וניתנה בגין עבירה שבוצעה קודם לביצוע העבירות בגינן נדון במסגרת גזר הדין. כן נטען שלא ניתן משקל מספיק להודאת המערער, לחרטה שהביע ולחסכון בזמן השיפוט.

לבסוף נטען ששגה בית משפט קמא עת בחר להתעלם מפרק הזמן של חודש ויום בו שהה המערער במעצר, ולא ניכה את תקופת המעצר מתקופת המאסר. כן התעלם בית משפט קמא מ"מעצר הבית" בו שהה המערער בהמשך. לנוכח כל האמור לעיל, מבוקש להורות על ביטול עונש המאסר בפועל וחלף זאת להטיל על המערער, לכל היותר, עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. כן התבקש להפנות את המערער פעם נוספת לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר משלים עדכני.

מטעם המערער הוגש מכתב מלשכת הרווחה בראשון לציון ומכתב המלצה ממעסיקו במסגרת עבודות השירות. 6. ב"כ המשיבה סמכה ידיה על גזר דינו של בית משפט קמא, על נימוקיו. לגישת המשיבה בדין קבע בית משפט קמא מתחמים שונים לאירועי האלימות השונים, שאין ביניהם כל קשר ושלא התקיימו בסמיכות זמנים, כאשר ביצועם על רקע מגפת הקורונה ועל בסיס מצוקה כלכלית, לא הופך אותם למסכת עובדתית אחת. נטען שהחוט המקשר בין שלל כתבי האישום הוא בחירת המערער לאיים ולנקוט באלימות כלפי עובדי ציבור ושוטרים, זאת גם בשעה שהיה תלוי ועומד נגדו כתב אישום בגין עבירות של איומים, תקיפה והחזקת סכין, בגינה נדון לעונש מאסר בעבודות שירות. עוד נטען שהמערער לא השכיל לנצל את ההליך השיקומי ואף נהג בגישה אלימה כלפי קצינת המבחן. בכל הנוגע לעבירות האיומים הסכימה ב"כ המשיבה שקיים מנעד ענישה רחב, אולם הפנתה לכך שמתחמי הענישה שנקבעו בגזר הדין התחשבו, בין היתר, בתוכן האיומים, נסיבות השמעתם, מיהות המאיים ומיהות המאוימים. אשר למעשים האלימים, הפנתה לכך שהמערער לא עצר את עצמו גם כאשר הייתה לו אפשרות למתן את התנהגותו, והוא לא בחל מלנקוט באלימות כלפי ראש העיר וכלפי השוטרים. נטען שאף מיקום עונשו של המערער בשליש התחתון של מתחם הענישה הוא נכון וצודק, והוא נותן ביטוי לכלל הנסיבות לקולא.

נוכח כל אלו עתרה ב"כ המשיבה לדחות את הערעור.

7. במהלך הדיון ביקש המערער לומר מספר דברים. את תחילת דבריו ניצל המערער לצורך האשמת באי כוחו הקודמים שלא הדריכו אותו, יעצו לו או הפנו אותו לטיפול, למרות בעיותיו, לרבות בתחום בריואות הנפש. לדבריו, כאשר איים שיפגע בילדיו של ראש העיר, כוונתו הייתה שבבחירות הבאות לא יתמוך בו. המערער ציין שהתנצל וקיבל אחריות על מעשיו. לדבריו, ראש העיר הוא חבר שלו, ובזכותו ילדיו של ראש העיר מתפרנסים. נציין כבר עתה שלא הונחה בפנינו תשתית ראייתית כלשהי בכל הנוגע ליחסיו של המערער עם ראש העיר.

דיון והכרעה

8. נקדים ונאמר שלאחר שנתנו דעתנו לנימוקי הערעור, לטיעוני הצדדים בדיון בעל פה ולגזר הדין, מצאנו שדין הערעור להידחות.

9. מעשי המערער חמורים במספר היבטים, ובהם העובדה שאין מדובר באירוע בודד כי אם במסכת של התנהגות אלימה ומאיימת שבוצעה כלפי אנשים שונים, בהם נבחר ציבור, עובדי ציבור ומשרתי הציבור. לטענת המערער היה מקום לקבוע מתחם ענישה אחד, וככל שכך היה נקבע בגזר הדין, עונשו של המערער היה קל יותר. אין בידנו לקבל טענה זו, הן בפן העקרוני והן בפן המעשי. בפן העקרוני, המערער ביצע מעשים שונים שהופנו כלפי אנשים שונים במועדים שונים. גם אם ניתן למצוא חוט מקשר בין האירועים, כמו למשל טענת המערער כי המעשים בוצעו על רקע מצוקה כלכלית, אין משמעות הדבר שהיה על בית משפט קמא לקבוע מתחם עונש אחד בגין מכלול מעשי המערער. ואולם, וזה העיקר, גם אילו היה נקבע מתחם עונש אחד, ספק אם הייתה לכך נפקות מעשית על העונש הסופי שהוטל על המערער, ואולי ההיפך הוא הנכון. הטעם לכך טמון בעובדה ששעה שנקבע שמעשי נאשם במספר אישומים מהווים אירוע עברייני אחד, ממילא יש מקום להתחשב לצורך קביעת המתחם העונשי במספר המעשים העברייניים המרכיבים את אותו "אירוע", כאשר "לעיתים, העובדה שהאירוע כולל כמה מעשים יכולה לשוות לו מידה נוספת של חומרה" [ע"פ 2454/18 שיינברג נ' מדינת ישראל (2.12.2018)], בפסקה 20 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) ע' פוגלמן].

בזהירות המתבקשת, דומה שחסד עשה בית משפט קמא עם המערער עת קבע מתחמי עונש נפרדים לכל אירוע עברייני ועת קבע שמעשי המערער פגעו בערכים המוגנים ברף נמוך - בינוני בלבד. סבורים אנו שהסתכלות כוללת על התנהגות המערער ועל מעשיו, ובפרט אם היה נקבע מתחם עונש אחד כפי עתירת המערער במסגרת הערעור, הייתה מחייבת קביעת מתחם עונש הולם שתחתיתו גבוהה בהרבה מזו שנקבעה על ידי בית משפט קמא בקשר לאישום החמור ביותר.

10. על הצורך להגן על עובדי הציבור עמד בית המשפט העליון במספר הזדמנויות. כך, למשל קבע השופט (כתוארו אז) א' רובינשטיין ברע"פ 2019/11 אלי מיארה נ' מדינת ישראל (22.3.2011), פסקה ז': "המטיל אימה על הזולת אין הזולת צריך לפשפש ביכולותיו העתידות של המאיים כדי לברר אם יש ממש באיומים; ועובדי הציבור אינם צריכים להיחשף לחריצת לשון קללות, חרופים וגידופים מכל בר בי רב, שיקנה לו חסינות בשל חופש הביטוי. לבתי המשפט תפקיד גם בהגנה על כבודם".

דברים ברוח דומה נאמרו גם על ידי השופטת ד' ברק-ארז בע"פ 4565/13 אמון חאלד נ' מדינת ישראל, (4.11.2013), פסקה 9:

"בית משפט זה כבר פסק בעבר כי מעבר לחומרה הכללית הנודעת לעבירות אלימות, הרי שלאלימות המכוונת כנגד עובדי ציבור נודעת חומרה מיוחדת, מאחר שהן פוגעות פגיעה אנושה גם בערך החברתי הנודע לתפקוד התקין של השירות הציבורי... עובדי הציבור "חשופים בצריח" - כמי שלא אחת נמצאים בחזית ההתמודדות עם מתן שירות לאנשים שיודעים אף הם קשיים. עובדי הציבור נדרשים להתגייס כל יום מחדש למתן שירות ולשם כך לגייס כוחות גוף ונפש. זהו הרקע לחקיקת עבירות מיוחדות שעניינן לא רק הגנה על שלמות גופם של עובדי הציבור, אלא גם הגנה על כבודם, לפחות במצבים שבהם הפגיעה היא פגיעה קשה בליבתו".

וראו גם רע"פ 5940/06 גל נ' מדינת ישראל (18.12.2006).

דברים אלו, הנכונים ביחס לעובדי ציבור, נכונים אף ביתר שאת שעה שמדובר בעבירות המבוצעות כלפי נבחר ציבור. 11. חומרה יתרה רואים אנו בפרץ האלימות ובאיומים שהפנה המערער כלפי השוטרים. אין כמו התקופה האחרונה כדי להיחשף למלאכתם הקשה והשוחקת של השוטרים, כאשר במהלך עבודתם נאלצים הם להתמודד לא פעם עם פורעי חוק ועם עבריינים אלימים. בפרט יפים הדברים בתקופות משבר כמו תקופת מגפת הקורונה או תקופות מלחמה. השוטרים מבצעים מלאכתם בשם הציבור כולו ולמענו, ועל כן לא ניתן לקבל מצב דברים בו יבצעו השוטרים תפקידם תוך שהם חשופים לאיומים ולגידופים או תחת חשש לפגיעה אלימה. הצורך במיגור תופעה נפסדת זו מצדיק אף הוא הצבת רף ענישה גבוה ומרתיע.

12. גם בתוך מתחמי הענישה שנקבעו לא מצאנו שנפלה שגגה בגזר הדין. המערער פספס את ההזדמנות השיקומית, או שמא נכון לומר הזדמנויות, שניתנו לו כאשר בחר להתנהל בצורה אלימה כלפי קצינת המבחן, עד כדי צורך להזעיק מאבטחים ושוטרים למקום. נדירים המקרים בהם מבקש שירות המבחן, שהוא גורם שיקומי במהותו הנחשף למגוון רחב של נאשמים, שלא להפנות אליו נאשם בשל התנהגותו במהלך האבחון. בנקודה זו נציין שספק בעינינו אם היה מקום להפנות את המערער לשירות המבחן פעם נוספת בשלב הטיעונים לעונש, ובוודאי שאין מקום לעשות כן עתה בשלב הערעור. מכל מקום, כפי שנקבע לא אחת, אין לנאשם זכות קנויה להשתלב בהליכי שיקום במסגרת ההליך המשפטי. ברי שלנוכח הניסיון שכשל, אף אין מקום לסטות ממתחמי העונש שנקבעו משיקולי שיקום או פוטנציאל שיקום, ואין לצפות שעתה לנוכח כל המפורט יינתן משקל ממשי להליך השיקום הפרטי שהוצג, שאף הוא נמצא בראשיתו. בפרט יפים הדברים כאשר מנגד ניצבים שיקולים כבדי משקל אחרים כמו גמול והרתעה, המתבקשים לנוכח מעשיו החמורים של המערער. בנקודה זו נעיר שהחלטה שלא לשלב את המערער בבית המשפט הקהילתי לא רק שהתבקשה בשל העדר התאמה, אלא שאף בפן הטכני נמסר שמקום מגוריו אינו מאפשר זאת.
13. בית משפט קמא התחשב בכלל השיקולים לקולא, שנטענו אף על ידי ב"כ המערער כחלק מנימוקי הערעור וטיעונו בפנינו, ולא מצאנו שנפל פגם באיזון שערך ובהחלטה למקם את עונשו של המערער בשליש התחתון של מתחם העונש שנקבע. המערער לא עבר טיפול ייעודי ועל כן לא מצאנו שנפלה שגגה באי מיקומו בתחתית המתחם. נוסף ונציין שאף דברי המערער בפנינו הותירו ספק עד כמה הוא לוקח אחריות מלאה על מעשיו. כך, ניסיונו להסביר את דבריו שיפגע בילדיו של ראש העיר בכך שלא יתמוך בראש העיר בבחירות הבאות, אינו מתיישב עם האמירה "...אני יודע ואמצא איפה הילדים שלך..." בה הודה לאחר שתוקן כתב האישום.
14. נציין שלא מצאנו ממש אף בטענת ב"כ המערער על כך שלא ניתן בגזר הדין משקל ראוי לעובדה שבעת ביצוע העבירות היה המערער נטול עבר פלילי, וטענתו שההרשעה בגינה ריצה עונש של 9 חודשי מאסר בעבודות שירות היא מאוחרת למועד ביצוע העבירות כאשר העבירה בוצעה עובר לביצוע העבירות מושא הערעור. במהלך הדיון לא הבהיר המערער את הסיבה בגינה לא צירף את התיק הנוסף לתיק הנוכחי, וסיבותיו עמו. אולם, ברי שככל שהיה מצרף את כל תיקיו, היה נגזר עליו עונש חמור בהרבה מעונש עבודות השירות לתקופה המרבית שנגזר עליו בגין הרשעתו בתיק הנוסף.
15. על אף כל האמור, מצאנו לקבל את טענת ב"כ המערער על כי לא נוכו למערער מתקופת המאסר שנגזרה עליו התקופות בהן היה עצור. כידוע, ככלל, אין לנאשם זכות קנויה לניכוי ימי המעצר והדבר נתון לשיקול דעתו של בית המשפט [רע"פ 1854/24 טהה נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (4.4.2024)]. ואולם, כמקובל ברוב רובם של התיקים הפליליים, תקופת המעצר מנוכה באופן כמעט אוטומטי מכל עונש מאסר שמוטל על נאשם, וסטייה מכלל מושרש והחלטת בית משפט לנהוג בניגוד לו מחייבת את בית המשפט לנמקה [ע"פ 5760/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (3.6.2015)]. מאחר שבגזר הדין אין כל התייחסות לסוגיה זו, סבורים אנו שמדובר בפרט שנשמט באופן לא מכוון מגזר הדין ומן הראוי לתקנו במסגרת פסק הדין.
16. בהינתן כל האמור, מצאנו לדחות את הערעור, כפוף להערתנו בפסקה 15, במובן זה שמעונש המאסר שנגזר על המערער ינוכו התקופות בהן היה נתון במעצר בכל אחד מארבעת התיקים מושא ערעור זה. אין שינוי ביתר חלקי גזר הדין.
- המערער יתייצב לריצוי עונש המאסר בפועל במתקן כליאה "הדרים", או בכל מקום עליו יורה שב"ס, ביום 24.11.24, עד השעה 08:30 כשברשותו תעודת זהות ועותק מגזר הדין ומפסק הדין. מובהרת למערער האפשרות לתאם את כניסתו למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים *****, *****, *
דואר אלקטרוני MaasarN@ips.gov.il, וכן האפשרות להתעדכן באתר האינטרנט של שב"ס ברשימת הציווד הראשוני שניתן להביא בעת ההתייצבות.
17. המזכירות תעביר העתק מפסק הדין לשירות המבחן.
ניתן היום, ב' חשוון תשפ"ה, 03 נובמבר 2024, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד סוכצקי, הנאשם וב"כ עו"ד אדי אבינועם.